

ЦЕРКОВНИЙ ВІСНИК

ДВОТИЖНЕВИК

ВИДАЄ УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ПАРАФІЯ
СВЯТИХ ВОЛОДИМИРА І ОЛЬГИ В ЧІКАГО

ЗА
ЄДНІСТЬ
ЦЕРКВИ
І НАРОДУ

Ч. 10 (386), Рік XVIII

2 червня 1985

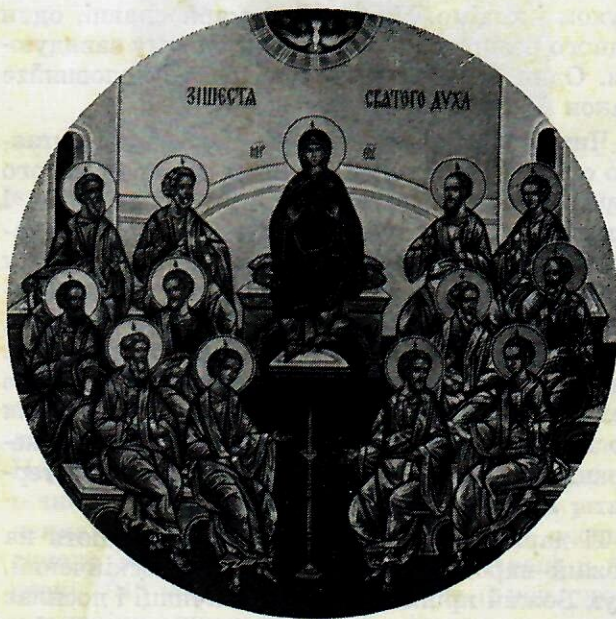
ДУХА ТВОГО СВЯТОГО НЕ ВІДИЙМИ ВІД НАС, МОЛИМОСЯ...

В останній великий день празника стояв Ісус і голосно кликав: „Якщо хто має спрагу, нехай прийде до мене і п'є. Хто вірує в мене, як це каже Писання, ріки води живої потечуть з його нутра. А це сказав він про Духа, що його мали приймати віруючі в ім'я його”.

Женці, що зносять снопи в гарячий час жнив, косарі, що косять від досвітку зелені трави, подорожні на битих дорогах — знають добре, що це за благодать Божа джерело чистої, цілющої води. Святий Дух це наче та оживляюча вода, що скріплює людину. Його порівнює Писання і до палаючого огню. Він є та творча сила Божа, про яку говорить вже Старий Завіт. Навіть фізична сила в Самсона велетня називається силою від Духа Божого.

Візія пророків йшла наперед, в ті часи, коли весь люд Божий мав прийняти дар Святого Духа і тому в захопленні кличе пророк Йоїл: „І станеться, що на всякого зілля мого духа і будуть сини ваші і дочки пророкувати, старці ваші будуть сні видіти і молодці ваші будуть видіння мати”. А Єзекиїл йде ще глибше, коли промовляє до народу і каже: „Я освячу велике ім'я моє, знеславлене між народами, і зрозуміють народи, що я Господь. І заберу вас з-поміж народів, позбираю вас з усіх земель, і переведу вас у вашу рідну землю. І виллю на вас чисту воду, і вложу вам нове серце, і дам нового духа, і викину кам'яне серце з вашого тіла, а дам вам серце тілесне, і вдихну в нутро ваше духа мого, і учиню, що будете ходити в заповідях моїх та хоронити і виповняти постанови мої. І будете жити в землі, що її наділив я отцям вашим, і будете моїм народом, а я буду вашим Богом”.

Ті слова пророка є найвищою духовною точкою Старого Завіту. Вони описують те, що сталося, коли Дух Святий в огненних язиках зішшов із небес і вилив щедро на всіх дари свої. По своїм воскресенні явився Ісус апостолам своїм і дихнув на них та дав їм Святого Духа

і від того часу це могутнє дихання постійно повторюється в Церкві, коли тільки довершуються святі Тайни.

Але ніколи так могутньо не сховався Дух Святий, як в той день п'ятдесятний, коли апостоли були зібрані в Єрусалимі, коли перебували однодушно на молитві. „І почувся шум із неба, немов віючого буйного вітру, і сповнив увесь дім, де вони сиділи. І явилися їм поділені язички, ніби огненні, сіли на кожному з них, і сповнилися усі Духом Святим, і почали говорити різними мовами, як Дух давав їм промовляти”.

Постало таке враження, наче б апостоли і вся громада була п'яна молодим вином. І став Петро з одинадцятьма, підняв голос свій і промовив до них: „Мужі юдейські, і ви всі мешканці Єрусалиму, нехай це відомо вам буде і вислухайте слово моє. Ці бо не п'яні, як ви думаєте, бо є третя година дня, а сталося це, про що пророкував пророк Йоїл: що виллю я Духа мого на всяку плоть”.

Сталось те, про що пізніше буде співати свою пісню апостол Павло в листі до Коринтян: „Між дарами є різниця, але Дух той самий. Одному бо Духом дається слово премудрости, а другому слово знання тим же Духом. Іншому роблення чудес, а іншому пророкування. Все це дійствує один і той же Дух. Бо як тіло одне, а членів має багато, то всі члени одного тіла, хоч багато їх, а одно тіло, так і Христос. Бо одним Духом всі ми в одно тіло хрестились, чи то Євреї чи Греки, чи невільники чи свободні, і всі одним Духом напоєні”. А ще ясніше подає Апостол Павло в листі до Галатів ту могутню дію Святого Духа і каже: „Плід Духа є: любов, радість, мир, довготерпіння, доброта, милосердя, віра, смиренність, повздержливість. На таких нема закону. Коли духом живемо, духом і ходімо. Не буваймо марнославні, один одного роздражнюючи, і один одному завидуючи. Один одного тягарі носить і так сповняйте закон Христовий”.

Читаючи ці слова, ми нині з острахом питаємо себе: А де ж тепер поділись ті дари Святого Духа? Де ж вони ті дари пророцтв і мови, і премудрости і розуміння. Апостол каже виразно: „Жадайте дарувань кращих, а я покажу вам ще кращу дорогу. Коли мовами людськими говорю і ангельськими, любови ж не маю, то я став як мідь дзвеняча і бубон гудячий. Любов довго терпить, милосердує, любов не величається, не шукає свого, не поривається до гніву, не думає лихого, не веселиться неправдою, все покриває, на все уповає, все терпить, любов ніколи не гине”.

Ті дари Святого Духа і нині спливають на Божий народ і список їх ніколи нескінчений. Дух Божий кріпить хворого в лічниці і посилав йому сестру милосердя зі склянкою води. Дух Божий помагає матері християнській виховати по-християнськи свою дитину, цей же Дух скріплює переслідуваних за віру, Він втирає сльози вдів і сиріт, Він невченим мудрість подає, Він висвячує священників, Він посилав Апостолів, Він Утішитель, що всюди є і все виповняє, скарб добра і життя податель.

На одному місці тільки немає Святого Духа. Там, де є гріх, там не може остатись Дух Свя-

тий, щоб освячувати народ своєю силою. І горе тоді народам, коли покине їх Дух Святий. В їх урядах немає правди, на їх радах немає мудрого слова, їх суди несправедливі, їх прилюдне життя зіпсуте. Бо в них нема Духа Божого і сповняються на них слова Псалмопівця: „Ти пішлеш духа твого і будуть сотворені і обновиш лице землі, а ти одвернеш лице твоє і вони злякаються, візьмеш духа і вони в порох повернуться”.

Так сталось уже в заранні історії людини на землі, коли Господь побачив гріх і упадок чоловіка і тому промовив: „Не буде мій дух переважувати в людині до віку, бо вона плоть. Земля попусувалась перед Богом, і сповнилась насильств земля. Зіпсувало всяке тіло свою путь на землі. І сказав Бог: кінець усякому тілу прийшов перед мене, бо земля сповнена насильств від них. Оце ж хочу їх викоренити із землі”.

На ті слова Божої мудрости і сили пам'ятали впродовж довгої християнської історії нашого народу батьки і діди наші і тому так торжественно святкували й почитали Святого Духа. На Зелені Свята наче б чекали того огненного дощу з небес, що россою Духа оживляє все. З молитвою на устах йшли вони хресними ходами, вулицями сіл і по широких полях і нивах своїх та благословили їх. Читали на кожнім подвір'ю Євангелію, кропили поля святою водою, дівчата плели вінки з синіх і жовтих квітів та вбирали ними ікони, колосся пшениці ставили на хрест і приносили вечором до церкви, святити нові криниці, при хрестах природних заклинали злі воздухи і сили тьми. Похилили вже віком четці читали зі старих Требників: „Ти уподобав собі, Господи, землю твою, ти повернув полон Якова”. Молились за тих прийдешніх полонених, розсіяних чотирма вітрами по світі, щоб Господь повернув їх щасливо і щоб благословив по віки вічні землю свою, щоб Духа Свого Святого післав і обновили усе. І ми нині, так на Україні як і в розсіянні суцї, коліна серцець приклоняєм і руки возносим до Бога та кличемо: „Духа твого Святого не відійми від нас, молимося, чоловіколюбче”.

Відділ

Українського Патріархального Т-ва в Чикаго

влаштовує публічну доповідь голови

Українського Патріархального Світового

Об'єднання (УПСО)

проф. Богдана І. Лончини:

ЗАВІЩАННЯ ПАТРІАРХА ЙОСИФА

в НЕДІЛЮ, 9 ЧЕРВНЯ, о год. 1:30 по пол.

в залі катедри Св. Отця Миколая.

— Запрошуємо до численної участі! —

CERKOVNYJ VISNYK

CHURCH HERALD (USPS 901-960)

Ukrainian Catholic Semi-Monthly, except Monthly

in July and August — published by

Sts. Volodymyr and Olha Ukrainian Catholic Church
2245 W. Superior St., Chicago, IL 60612 Tel. 829-5209

Editor-in-Chief — Rt. Rev. Marian Butrynsky

Second-class postage paid at Chicago, Illinois

No. 10

June 2, 1985

Vol. XVIII

Printed by STAUROPEGION - Ukrainian Printing Co.

ГЛАВА УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ СТАВ КАРДИНАЛОМ !

(УПБ, Рим). — „Маємо Кардинала!“ — з радістю і вдовolenням пролунало з багатьох українських уст 24 квітня цього року. На загальній аудієнції в середу і в рівночасній радієвій передачі Папа Іван-Павло II проголосив листу 28 архієпископів, єпископів і прелатів Вселенської Церкви, яких в дні 25 травня наділить він кардинальською гідністю. Між ними — Глава і Отець нашої Церкви Блаженніший Мирослав — Іван Любачівський. При означуванні, з якої країни походить кожний кандидат, італійський спікер Ватиканського Радіо правильно поставив — Україна! Наш Блаженніший народився в Україні, є він Главою Української Католицької Церкви повсюди суцїої силою свого осідку у престольнім городі Львові, який зі створенням на поселеннях Синоду Українського Католицького Єпископату є Матір'ю не тільки своїх галицьких, по всій Україні і Сибірі розсипаних чад, але й усіх своїх ізгоїв, вільних дітей, що опинились скрізь по світі, і яких цей Город Льва від початків наших поселень і еміграцій в світі збирав за принципом — де вірні, там і їхня Церква, там їхні пастирі, там влада їхнього Глави.

Престольний митрополичий город Львів серед митрополичих осідків належить до славних, давніх і авторитетних у світі, у Вселенській Церкві і серед Східних Церков. Його велич і повагу піднесли недавно два великі його світочі — Слуга Божий Митрополит Андрей і Ісповідник Віри Блаженніший Патріарх Йосиф. Цей город став силою політичних обставин спадкоємцем прав світла Сходу — нашого Києва, про якого вже Митрополит Іларіон говорив у своїм „Слові“ біля 1050 року: „Не в худі бо і не в невідомі землі владичествоваша (князі), но в руської, аже відома і слишима єсть всіми конци земля“. Наш Львів був тому, як це кажеється на Заході, — „кардинальським“ осідком, тобто, його митрополит повинен мати в з'єдиненій Церкві кардинальську гідність. Через історичні несправедливості та політичні „кон'юнктури“ цього в минулому не шановано і, щоб так не було, про це вже дбали пильно захланні сусіди наші. Прийшов час, що цей город заговорив перед світом своєю дивною мовчазною мовою мучеників і ісповідників.

Тут приходимо до питання, що його у свій великий скромності поставив собі сам наш кандидат для тієї кардинальської гідности Блаженніший Мирослав-Іван і можна б те питання парафразувати зі словами Предтечі до Христа, коли цей приступив просити в Івана хрещення: Мені одержати вінець заслуг перед Богом і в Церкві замість тих, що хрещенням

крови хрестились? І відповідь Папи Івана-Павла II могла б звучати подібно: Остав, треба сповнити всяку правду. Саме за це хрещення крови і мучеництва Твоїєї Церкви належиться тій Церкві це відзначення і на Твої руки складаю його — тую гідність...

Не могло бути інакше, хоч би Божі вороги скреготали зубами (і скреготатимуть!) і казали: „Скажи їм, щоб замовчали“... Українська Церква сорок років у катакомбах, в сорокову річницю від ганебного акту її ліквідації ув'язненням її Владик в квітні 1945 року і псевдосиноду московської патріархії у Львові в березні 1946 року, що мав печатати її неіснування, своїми мучениками, ісповідниками, тюрмами, засланнями, упокореннями, глумом і обезправлінням одержала в квітні 1985 року свій вінець слави. На перші слова гратуляцій від членів свого Крилосу Блаженніший Мирослав-Іван відповів без вагання — „то не для мене відзначення, то нашої Церкві, то тим, що своїм мучеництвом здобули нам славу перед Богом“.

Папа Іван-Павло II оцінив правильно дійсну Голготу нашої Церкви, зрозумів вартість нашого свідчення серед безбожницької большевицької темряви і дав вислів тієї оцінки тим кардинальським відзначенням. Це четверте кардинальське відзначення в історії нашої Церкви, якщо не враховувати кардинала Ісидора, що був греком (Михайло Левицький, Сильвестер Сембратович, Йосиф Сліпий). Та більше того — Блаженніший Мирослав-Іван є Главою тієї Помісної Церкви, яку Бог не віднині відзначив і посітив переслідуваннями і хрестами. На руки цього Глави Папа вручає відзначення, признання і високу гідність від

цілої Церкви, (латинської зокрема). Цей Глава не є звичайним ієрархом чи митрополитом. Його права є рівні патріяршим, хоч цього патріяршого титулу йому ще в Римі не признано і він у своїй скромності не важиться цього титулу вживати, як це він сам заявив: „Немає в мене тієї сили, заслуг, підстав, гідностей і відваги, що мав їх мій Попередник”.

Знаючи це, Папа одну з гідностей вже йому дав. Дав її в достойні руки, достойному наслідникові, хоч вона не патріярша, але тільки кардинальська і тільки відзначення — вправді найвище, яку обставини Вселенському Архирееві покищо дозволили дати. Це однак свідчить виразно про дві речі: Папа хоче вдержати продовження — континуацію такого відзначення для Глави Української Церкви і її осідку Львова. І друге — це певний знак, що, коли виникне нагода, Папа не завагається визнати за нашим Главою його патріяршої влади і гідності, що їх прийняв публічно на основі історичних рацій і сучасних потреб Блаженніший Йосиф. Чи станеться це скоро? Сподіватись треба, що — так, коли розвиток подій в Україні, дальше краще пізнання на Заході дій-

сного обличчя большевизму і російської православної Церкви та їхніх хитрих замірів, змінять нещасний досі „діялог”, „Остполітік” та інші щирі і непідступні, але так мало реалістичні кроки Апостольського Престолу у відношенні до Советського Союзу. Папа Іван XXIII завагався був відкрити своє серце (чи так йому порадили...) і виявити, що Блаженніший Йосиф був „cardinalis in pectore”. З великим спізнанням це стало відомим щойно за Павла VI в 1965 році. У 1985-му році спізнання не було, заслужене відзначення нашої Церкви, її Мученикам і Народові прийшло в належному часі. Тому і наша радість, признання, свідомість про вчинену справедливість і наша вдячність.

Нашому Блаженнішому Главі і Кардиналові Мирославі-Іванові складаємо наші гратуляції і молимо Господа, щоб многі літа дарив йому в кермі нашою Церквою і діждав з нами визнання Українського Патріярхату, за що терплять тисячі наших ісповідників, до чого основу і напрям положив святої пам’яті Блаженніший Патріярх Йосиф.

о. Іван Музичка

ВАШІ ПОЖЕРТВИ — ТО ПЛІД ВАШОЇ ЛЮБОВИ

ЗВЕРНЕННЯ БЛАЖЕННІШОГО ПАТРІЯРХА МИРОСЛАВА ІВАНА

ВПреосвященним Владикам, Всечесним Отцям Духовним, Преподобним Ченцям і Черницям та всім Боголюбивим Вірним МИР У ГОСПОДІ І АРХІЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Дорогі Браття і Сестри!

Пишу до Вас оце Звернення як недостойний наступник двох моїх Великих Попередників Сл. Б. Митрополита Андрея і св. п. Блаженнішого Йосифа Ісповідника, на якого Боже Провидіння наложило, як на Отця і Главу Помісної Української Католицької Церкви велике завдання здійснювати візії й ідеї тих двох колон нашої Церкви й берегти їхню спадщину.

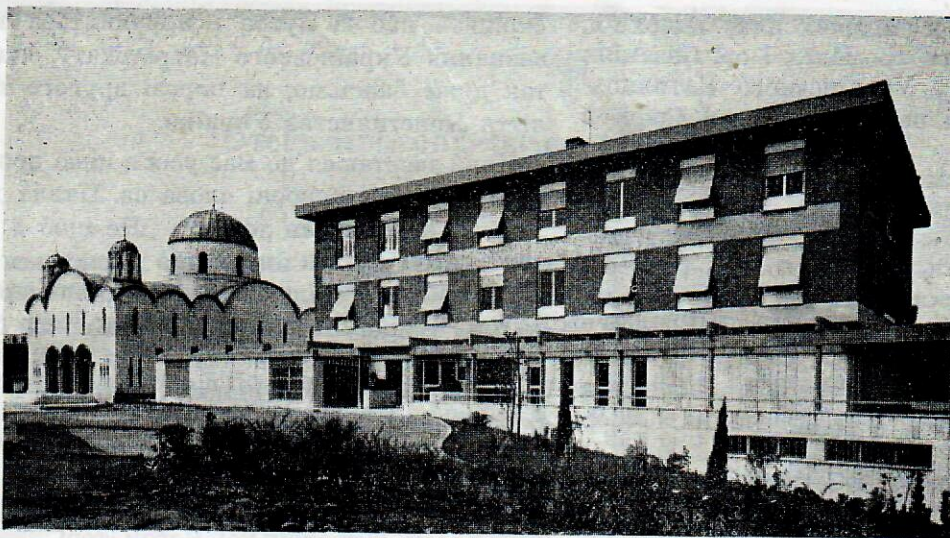
Вони впродовж свого трудолюбивого життя поставили собі як одне з важніших завдань свого служіння відновити, розвивати і творити християнську науку серед Українського Народу, на українській поневоленій землі. В 1929-ому році Сл. Б. Митрополит Андрей основує у Львові Українську Богословську Академію і її першим Ректором назначує одного зі своїх найближчих співробітників о. д-ра Йосифа Сліпого. Ця духовна, християнська і наукова інституція, впродовж кільканадцятьох літ свого існування, — стала справжнім „Світильником Істини” і вогнищем української богословської і філософської мислі. Та жорстока війна, большевицька, німецька і знову большевицька окупація припинила діяльність Академії, а без-

божна комуністична влада остаточно знівечила цю нашу Високу Богословську Школу в 1945 р.

Святої пам’яті Блаженніший Йосиф, кілька місяців після свого визволення з дому неволі, 8-ого грудня 1963 р. основує в Римі Український Католицький Університет імені св. Климента Папи, якому поставив за завдання „в істині й любові до науки собирати в розсіянні суціль”, продовжувати працю Львівської Богословської Академії, плекати українську християнську науку і виховувати нові кадри молодого покоління для проповіді слова Христової Істини „на нашій не своїй землі”, що очікує дня волі і свого близького воскресення.

З поміччю свого народу і приятелів інших народів Блаженніший Йосиф здвигає в Римі будинок для Українського Католицького Університету, а коло нього будує Собор Святої Софії, оздоблений мозаїками. Тут довелося йому спочити аж доки ми не перенесемо Його прах, згідно з Його волею висловленою в „Завіщанню”, до підземель Святого Юра у Львові або до Святої Софії в Києві.

Впродовж 22 літ свого існування, незважаю-

Собор
Святої Софії
і будинок
Українського
Католицького
Університету
в Римі

чи на чималі труднощі і різні перешкоди, УКУ zorganizував 14 академічних і три дияконських курсів, видав понад 100 наукових праць і з його приміщень і засобів користало поважне число українських науковців і студентів.

При Українському Католицькому Університеті Блаженніший Йосиф основує Колегію Святої Софії, яка є продовженням існування Духовної Семінарії у Львові, і якої завданням є, при науковій допомозі УКУ, виховати священиків-науковців, майбутніх професорів для наших духовних семінарій у вільній Україні.

Основи до існування цих духовних інституцій положив мій Великий Попередник св. п. Блаженніший Йосиф Ісповідник, передав їх під опіку всього Українського Єпископату під час IV Арієпископського Синоду у вересні-жовтні 1969 р., правно забезпечив їх власність оснуванням Товариства „Свята Софія”, а тепер на мені як наступникові, як також на плечах всього нашого Єпископату, священиків і вірних покладена велика відповідальність перед Богом, Церквою, Народом й Історією зберегти ці надбання, розвинути і закріпити їх. Вживаючи слів св. Павла, можемо сказати: За благодаттю Божою, даною Йому, Блаженніший Йосиф, мов мудрий будівничий поклав основу, а ми на цій основі-фундаментах маємо будувати (див. Рим. 3, 10).

Блаженніший Йосиф зробив перші старання для розбудови УКУ. Воно ясно, що теперішній будинок був лиш першим кроком до великого діла. Перед нами стоїть обов'язок і воля Попередника розбудувати при УКУ бібліотеку на велику кількість томів, магазин на книжки, конечно потрібний окремий будинок для нашого музею та інші приміщення для студій і видавничої діяльності Університету. Все це мало б коштувати принаймні 1,200,000 амер. доларів, і цю суму, я кріпко вірю, Український

Божий Люд радо зложить для скріплення візії моїх Попередників.

Блаженніший Йосиф Ісповідник здвигнув при УКУ чудовий храм — Собор Святої Софії, який став Собором наших живих душ, що собирає всіх українців на поселеннях. Тут з'їжджаються наші прочани з усіх закутин землі, тут спочивають, під сучасну пору, тлінні останки мого незабутнього Попередника Блаженнішого Йосифа разом з Митрополитом Йосифом Сембратовичем, Архiepіскопом Іваном Бучком й іншими визначними людьми. Цей Собор своєю архітектурою є окрасою Риму і своєю оригінальністю і високо-мистецькими мозаїками притягає різних знавців. В цьому Соборі молилися Папа Павло VI, Папа Іван Павло II, його відвідують патріярхи, кардинали, єпископи, дипломати і різні достойники. Він став нашим репрезентативним храмом. Він є перед світом свідком головно того, що, коли ворог переслідує вірних і нищить церкви в Україні, тут на чужині — в Римі, в центрі християнського світу, український нарід здвигає свій Собор і прикрашає його своїм мистецьким генієм.

Мій Попередник Блаженніший Йосиф бажав, щоби весь Собор Святої Софії внутрі був прикрашений мозаїкою, і тому я, уповаючи на щедрість і жертвенність всього Українського Народу, готовий взятися і до того діла, щоби сповнити волю Блаженнішого Йосифа Ісповідника. Глибоко вірю, що єпископи, священики і вірні Української Католицької Церкви в скорому часі зберуть 300.000 американських доларів, які потрібні для завершення цього діла. Вірю, що найдуться окремі ктитори і благодітелі цього святого храму, які окремими княжими пожертвами стануть співтворцями цього задуму.

Отож закликаю увесь Український Нарід

організувати у своїх митрополіях, епархіях, екзархатах, парафіях, громадах і організаціях збірки на розбудову Українського Католицького Університету і на Собор Святої Софії в Римі.

Під час мого кількомісячного побуту тепер у ЗСА й Канаді я сам особисто збиратиму пожертви на цю ціль, а тих вірних, що не матимуть змоги передати свої дари мені безпосередньо, прохаю посилати їх у формі чека на моє ім'я His Beatitude Myroslav Ivan Lubachivsky і мою адресу Piazza Madonna dei Monti 3, 00184 Roma, Italy, в листі зазначаючи, чи пожертва призначена на розбудову УКУ чи на Собор Святої Софії.

Дорогі в Христі Браття і Сестри! Великі діла вимагають великих жертв і таким великим ділом є візія скріплення Української Християнської Науки, якої кузною є Український Католицький Університет. Ми бажаємо його скріпити, поширити і придбати йому кваліфікованих людей. Поруч молитви і духової віднови, висока наука і рідний католицький Університет

скріпить нас із нутра і причиниться теж до визнання Українського Патріархату, якого ми так дуже бажаємо, на порозі другого тисячоліття Християнства України.

Коли звертаюся до Вас усіх з цією проською, маю на думці глибокі слова св. Павла до Філіп'ян, коли писав до них: „Не щоб я шукав дарів, я бо шукаю плоду, що множитися на вашу користь” (Фил. 4, 17). Ваші пожертви — то плід Вашої любови до нашої Церкви і Народу і вони будуть множитися для великого спільного добра нашої Церкви й України в Христі Ісусі Господі нашим.

Благословення Господнє на Вас!

Дано в Римі,
при Храмі Жировицької Богоматері
і свв. Мучеників Сергія і Вакха,
у Томину Неділю 21 квітня 1985 р. Б.

† Мирослав Іван Любачівський
Верховний Архiepіскоп і Митрополит

ІМЕНУВАННЯ У ЛЬВІВСЬКІЙ АРХІЕПАРХІЇ

(УПБ, Рим). — У Світлий Вівторок, 16 квітня 1985 р. Блаженніший Мирослав-Іван іменував Дійсного Крилошанина Львівського Архiepархіяльного Крилосу, Архимандрита Студитського Уставу Ієромонаха Любомира Гузара своїм Протосинкелом (Генеральним Вікарієм), і Дійсного Крилошанина цього ж Крилосу о. д-ра Івана Дацька своїм Канцлером у Львівській Архiepархії.

Про ці іменування їх Блаженство повідомив членів Конгрегації для Східних Церков (18 квітня 1985) і присутніх в Римі Соборних Крилошан, зібраних на засіданню Львівського Архiepархіяльного Крилосу, під його проводом, 20 квітня 1985 року.

На о. Протосинкела покладені обов'язки заступати Блаженнішого в Римі під час його відсутности, коли тепер відбуватиме свої пасторальні подорожі. Канцелярія Блаженнішого має покищо свій осідок при Патріяршому Дворі:

Piazza Madonna dei Monti 3,
00184 Roma, Italy. Tel. (06) 485-778.

СЛУХАЙТЕ!

СЛУХАЙТЕ!

Радіопередачу парафії св. Володимира і Ольги
„НЕДІЛЬНІ ДЗВОНІ”

кожного вівторка від години 9:00 вечора
із радіовисильні WSBC на хвилях 1240 AM

ВЕРЕСНЕВІ ПОМИНАЛЬНІ ДНІ В РИМІ

У днях 7-10 вересня 1985 відбудуться поминальні дні з нагоди першої річниці смерти св. п. Блаженнішого Патріярха Йосифа.

Субота, 7 вересня: год. 10.00 — Соборна Архiepрейська Свята Літургія в Соборі Святої Софії. По Літургії Панахида в крипті того ж Собору. Год. 18.30 — Спільна поминальна Тризна в Домус Пачіс.

Неділя, 8 вересня: год. 10.00 — Соборна Архiepрейська Свята Літургія в Соборі Святої Софії. Год. 16.30 — Святочна Академія в Домус Пачіс. Промовлятиме о. Веренфрід ван Страатен.

У цих поминках візьме участь хор „Прометей” парафії св. Володимира і Ольги з Чикаго.

Наша парафія уряджує поїздку на ці Поминальні Дні, і усіх, що хотіли б взяти в ній участь, просимо якнайскоріше зголоситись у парафіяльний канцелярії.

Українська Школа Балету
при парафії св. Володимира і Ольги
запрошує
все українське Громадянство на свій
РІЧНИЙ КІНЦЕВИЙ ПОПИС - КОНЦЕРТ

з гостинним виступом
Ансамблю „ГРОМОВИЦЯ”

що відбудеться
в НЕДІЛЮ, 9-го ЧЕРВНЯ 1985 р., о год. 4-тій
по полудні в аудиторії собору.

Отець Протопресвітер ФЕДІР БІЛЕЦЬКИЙ

У понеділок, 13 травня 1985 р., після важкої недуги помер у Чикаго на 78-му році життя та 55-му році священства о. протопресвітер ФЕДІР БІЛЕЦЬКИЙ, Чикагський декан, член Ради Митрополії Української Православної Церкви і довголітній настоятель українського православно-го собору св. Володимира.

У похоронних відправах взяв участь Преосв. Владика Іннокентій wraz із духовенством чикагського українського католицького деканату.

Панахиду співав чоловічий хор „Ірмос” з парафії св. Володимира і Ольги під орудою проф. Романа Андрушка, під час якої проповідь виголосив настоятель цієї парафії — о. митрат Маріян Бутринський.

Після церковних відправ тіло Покійного перевезено до Савт Бавнд Бруку, Н. Дж., де в суботу, 18 травня, було поховане на українському православному цвинтарі св. Андрія.

Вічна Ійому Пам'ять!

В ОСОБІ ПОКІЙНОГО МИ ВТРАТИЛИ ВЕЛИКОГО ПРИЯТЕЛЯ І СОБОРНИКА (Слово головного радного д-ра О. Фаріона біля домовини)

Зібрались ми сьогодні ось тут перед домовиною, в якій спочивають тлінні останки блаженної пам'яті о. протопресвітера Федора Білецького, щоб помолитись до Всевишнього за його праведну душу і попрощати Покійного на далеку, безповоротну дорогу до Вічності.

День перед смертю я мав можливість відвідати у шпиталі о. Федора, який змагався з тяжкою хворобою. Був ще притомний, пізнав мене, а я, як водиться на прощання, побажав йому витривалості і покращання його здоров'я. О. Федір спокійно і впевнено відповів „буде так, як Бог зарядить — хай діється воля Його”. І наступного гарного травневого, весняного дня, коли у наших церквах лунає пісня „Христос Воскрес”, Всемогучий Бог покликав до себе по заслужену нагороду свого вірного слугу, який повних 55 років працював вірно у Христовому Винограднику, в Українській Православній Автокефальній Церкві. Відхід у Вічність Покійного це велика втрата для Укра-

їнської Христової Церкви і українського народу.

Вістка про його смерть покрила жалобою усю українську громаду. В першу чергу у великому смутку знайшлася Родина Покійного і наша братня православна парафія св. Рівноапостольного Князя Володимира, однак не меншою, глибокою жалобою вкрита українська католицька парафія св. Володимира і Ольги, від імени якої припав мені цей сумний, але й почесний обов'язок сказати прощальне слово.

В особі Покійного о. протопресвітера Федора наша Українська Христова Церква залишилась без передового Христового воїна, взірцевого душпастиря, а Україна втратила визначного, заслуженого, вірного сина.

Брак його відчуватимемо головню у тих найближчих роках, коли зближаємось до святкування великого Ювілею 1000-ліття Хрещення України і коли на нашому релігійному і

національному горизонті щораз то більше насуваються чорні, тяжкі хмари.

Від імени парафії св. Володимира і Ольги сьогодні хочу ще раз ствердити, що в особі Покійного о. протопресвітера Федора Білецького ми втратили великого нашого приятеля та великого соборника. Завдяки його правдивій християнській любові і соборницькій українській ідеї, як також і його добрим парафіянам православної автокефальної парафії св. князя Володимира ми протягом 5-ти років користувалися гостинністю їхнього собору. Під час нашого перебування заіснілись дружні відносини поміж нашими обидвома парафіями, які тривають по сьогодні.

Під духовним проводом покійного о. Федора, пароха Свят-Володимирівського Собору, і наших оо. Душпастирів ми спільно заносили гарячі молитви до Всевишнього, Пречистої Богородиці і до наших спільних покровителів обидвох наших парафій за кращу долю нашої Української Христової Церкви і українського народу. Спільні молитви, спільні йорданські свячення води, виноси Плащаниці та інші відправи, а також взаємні відвідини у наших храмах, залишаються незатертим спомином в пам'яті учасників. Обидві наші парафії, репрезентуючи дві вітки одної Української Христової Церкви дали доказ, що ми діти одної нашої Матері Церкви. А в тім крім близької співпраці й взаємної братньої християнської любові,

найбільше заслужився св. пам. о. Федір Білецький. Сьогодні ми, парафія св. Володимира і Ольги, оплакуємо смерть нашого дорогого приятеля о. протопресвітера Федора. Він вписався в історію парафії св. Володимира і Ольги золотими буквами. Завдяки його прихильності і його добрим парафіянам наша парафія могла сьогодні розвинути і розбудувати. Пам'ять про покійного о. Федора залишиться назавжди серед нас і буде прикладом до наслідування для прийдешніх поколінь.

Від імени української католицької парафії св. Володимира і Ольги висловлюю щирі співчуття Шановній Родині, Вельмишановній Пані Матці Ніні та Синам із родинами — по втраті Дорогого Мужа, Батька і Дідуса.

Наші щирі співчуття Високопреподобному Владиці Константинові по втраті визначного священика і примірного душпастиря Української Православної Церкви та нашим братам і сестрам — парафіянам нашої посестри, української православної парафії св. Рівноапостольного Князя Володимира по втраті довголітнього доброго Пароха. Співаючи сьогодні пісню „Христос Воскрес“, молимо Всевишнього, щоб прийняв благородну душу свого вірного слуги у свої небесні хорони, а вічна пам'ять про нашого доброго приятеля, покійного о. протопресвітера Ф. Білецького, залишиться назавжди серед нас.

Євген Іванків

І ЩО ДАЛІ?

(Декілька думок про наші церковні справи)

(Продовження з попереднього числа)

Сучасна екуменічно-богословська ситуація

Конкретним виявом східно-західного екуменічного наближення було обопільне відкликання анатем з 1054 року, довершене Папою Павлом VI і Константинопільським Патріархом Атенагорасом 12 XII 1965 р. Це незвичайно важливий акт у відношенні між Православним Сходом і Римокатолицьким Заходом, акт, якого значення ми ще сьогодні не встигли збагнути.

З одної і другої сторони відкликано взаємні обвинувачування в ересі так, що на думку деяких богословів тим актом привернено вже єдність між Сходом і Заходом. Це ще не є повна єдність, але у великій мірі цю єдність уже здійснено. Папа Павло VI сказав про цю подію ось що: „Святий Дух просвітив наші уми і довів нас до того, щоб ми побачили ясніше, що Католицька і Православна Церкви є об'єднані глибокою злукою так, що мало бра-

кує, щоб була ця злука повна, щоб остаточно спільно служити Євхаристію Господню”.

10 років пізніше, 14 грудня 1975 року, з нагоди відмічування цієї важливої події Константинопільський Патріарх Димитрій I видав також окрему заяву в справі примату Римських Архієреїв. У своєму листі до Папи Павла VI Константинопільський Патріарх заявив, що в одній, святій, соборній і апостольській Церкві „Єпископ Риму призначений начальувати в любові і пошані”. Цікавим в тій заяві є те, що головування Римських Папів у Христовій Вселенській Церкві має здійснюватися в любові і пошані, а не юрисдикційним шляхом, тобто православні признають Папам моральний авторитет, а не авторитет влади. Як бачимо, тут уже немає капітуляції Православному Сходу перед Римокатолицьким Заходом і безкритичного сприймання західних догматичних позицій, але є оборона своїх власних богословських

засад. Це стосується також і інших догматичних розходжень, як наприклад, справи походження Святого Духа. Для православних цей латинський додаток „Філіокве” („і Сина”) у Символі Віри не є якоюсь дрібничкою, тільки поважною перешкодою для правильного розуміння життя та істоти Пресв. Трійці. Вони напевно домагаються, щоб римокатолики повернулися до первісного оформлення Символа Віри, прийнятого на Першому Нікейському і Царгородському Вселенському Соборі, згідно з яким Святий Дух від Отця ісходить.

Незвичайно важливим є факт, що в Католицькій Церкві приймається тепер (хоч поки що тільки теоретично) не тільки обрядовий і канонічний, але й богословський плюралізм. Про це виразно сказав Папа Павло VI з нагоди вище згаданої події: „В пошані до законних літургічних, духовних різниць, дисциплінарних і богословських, за Божою поміччю можемо збудувати стійким способом повну єдність наших Церков”. Зі сказаного виходить, що цей обрядовий, канонічний, духовний і богословський плюралізм є не тільки допускаємий і толерований, але прямо необхідний для привернення єдності. А в постановах Другого Ватиканського Собору знаходимо ось таке твердження: „Зберігаючи суттєву єдність, усі члени Церкви, відповідно до своїх постів, поручених їм, повинні користуватися справжньою свободою в різних формах духовного життя, в різноманітності літургічних обрядів, а навіть в богословських опрацюваннях об'явленої правди” (Декрет про Єкуменізм, арт. 4).

Якраз на підставі вище згаданих соборових постанов і висловів самого Папи можна сміло сказати, що ми маємо не тільки право, але й обов'язок плекати не тільки східний обряд і правопорядок, але також і справжню східню, тсбто православну, богословію і тому можемо назвати себе православними, що перебувають в єдності з Римом. Хтось може спитати, як це може бути можливим, бож нас учили, що між католиками і православними є поважні догматичні розбіжності. Так, ці розбіжності ще далі є, але тепер є загально прийнята думка між богословами, що ці різниці не є суттєві, тільки формальні, що вони не заторкують істоти догм, тільки впливають з відмінних інтерпретацій об'явлених Божих правд. Це дуже влучно пояснив Папа Іван XXIII, коли промовляв до соборових Отців на початку Другого Ватиканського Собору. Цей великий і геніальний Папа сказав тоді: „Депозит віри — це одна річ; спосіб його представлення — це щось інше. Бо правди нашої святої віри можуть зберегти ту саму суть і значення в інших формах їхнього з'ясування”.

Розвиваючи цю думку Папи Івана XXIII,

Другий Ватиканський Собор заявив офіційно: „Схід і Захід вживали різних метод і підходів у досліджуванні об'явленої правди, в розумінні і проголошуванні Божих речей... Тому різні богословські формули треба часто вважати радше всебічно себе доповнюючими, а не протирічними... Цей Священний Собор заявляє, що ціла ця духовна й літургічна, дисциплінарна й богословська спадщина — у всіх своїх різних переданнях — належить до повної вселенськості й апостольськості Церкви” (Декрет про Єкуменізм, арт. 17).

Це все є поки що тільки теорія. В практиці далі панує уніформізм, латинізм і централізм. Але ми на це не повинні звертати уваги і не повинні зражуватися тим, тільки за прикладом нашого покійного Патріярха Йосифа треба нам рішучо і послідовно стреміти до практичного здійснювання соборових декретів і привернення повноти наших східних православних традицій.

Примат наслідників св. Ап. Петра в римокатолицькій інтерпретації

Є загально відомо, що найбільшою перешкодою на шляху до з'єднання Сходу і Заходу є римокатолицька інтерпретація примату наслідників св. Ап. Петра: універсальний юрисдикційний примат Римських Папів над цілою Вселенською Церквою та їхня непомильність. Навіть Папа Павло VI у своєму зверненні до Секретаріату Єдності 28 квітня 1967 р. виразно заявив: „Ми є вповні свідомі, що папство є найбільшою перешкодою на шляху до єкуменізму”.

Римокатолицька Церква розглядає істоту примату головно у світлі наступного євангельського тексту: „І кажу тобі, що ти є Петро і на оцій скелі побудую Я Церкву Свою, — й сили адові не переможуть її. І дам тобі ключі Царства Небесного, й що ти зв'яжеш на землі, те буде зв'язане на небі, а що ти розв'яжеш на землі, те буде розв'язане на небі” (Мат. 16; 18, 19). На основі цього тексту папський примат у Західній Церкві прибрав форму необмеженої влади Папи над цілою Церквою (*plenitudo potestatis*), а його особа, обдарована особливою харизмою непомильності, є неначе есенцією цілої Христової Вселенської Церкви. Невидиме, але дійсне головування Ісуса Христа, який діє в Церкві через Святого Духа, відійшло на задній план, стало чимсь теоретичним, майже неактуальним. Папський примат став наріжним каменем римокатолицького вчення про Церкву. Церква стала наче власністю одної особи.

В такій системі церковного устрою Вселенські Собори не мають уже великого значення; Папа стоїть вище Соборів і одним почерком пера може змінити, чи навіть скасувати їхні

постанови. В практиці Папи цього не роблять, але зате Курія інтерпретує собі соборові рішення на свій власний спосіб і ніяк не допускає до зміни централістичного правління в Церкві. Також єпископи не виконують вповні своїх архипастирських повноважень як наслідники апостолів; вони є тільки помічниками Папи і виконавцями куріальних розпоряджень. Про цей стан свідчить найкраще цей загально відомий лист із Східної Конгрегації, в якому куріальні урядовці вмішуються у внутрішні справи єпархії і навіть наш український патріотизм їх разить.

Від папських рішень немає відклику до вищої інстанції, критика Папи і його дій вважалася і ще далі вважається в деяких кругах майже богохульством. В передсоборовій добі деякі надто ревні католицькі проповідники ставили особу Папи на рівні Ісуса Христа і Божої Матері. Тому слушно заявив православний богослов Євдокімов, що в Католицькій Церкві Папа — це неначе 4-та Божя Особа.

Вихід з цієї трудної ситуації є можливий,

коли поважно візьмемо до уваги слова Папи Івана XXIII і заяви Другого Ватиканського Собору про незмінну Божу істоту догм і змінну людську форму. Вчені богослови Православної і Римокатолицької Церкви стараються розв'язати ці проблеми на своїх сесіях. Але і ми, східні християни, що перебуваємо в єдності з Римським Престолом, маємо право і обов'язок користуватися східньою богословією і у світлі цієї ж богословії розглядати догму папського примату та робити відповідні висновки. Ми можемо про ці справи говорити не тільки теоретично, але і навчені досвідом історії можемо вказувати на великі недоліки і шкідливі наслідки практичного здійснювання західньої концепції папського примату в житті нашої Помісної Церкви і всіх інших Східних Церков. Це не є ніякі вигадки, чи якісь революційні заклики, тільки конкретні висновки, які випливають з постанов Другого Ватиканського Собору та зі слів самих Папів.

(Закінчення в наступному числі)

Іван Боднарук

ТЕРНИСТИЙ ШЛЯХ НАШОЇ ЦЕРКВИ І УКРАЇНСЬКИЙ ОБРЯД

Упродовж довгих століть від прийняття Берестейської Унії Українською Православною Церквою наша Католицька Церква пережила чимало важких хвилин, у яких вона загартувалася і оформила своє національне обличчя. Повним ваги й рішальним для розвитку нашої Католицької Церкви був Замоїський Собор у 1725 році, що його скликав митрополит Лев Кишка. Крім митрополита, взяли в ньому участь 7 владик, протоархимандрит ЧСВВ і 129 представників чорного й білого духовенства. Останній церковний собор нашої Церкви перед II-м Вселенським Собором у Римі, на якому виступив ісповідник віри й довголітній в'язень московської тюрми народів, патріарх Йосиф Сліпий, відбувся ще 1891 року у Львові за митрополита-кардинала Сильвестра Сембратовича.

У Галичині під впливом злуки нашої Церкви з Апостольською Столицею витворився наш питомий обряд, який ми спершу, від часу панування Марії Тереси, називали греко-католицьким, а в новіших часах називаємо українським. Остання назва прийнялася загально, бо є влучніша від попередньої і має своє виправдання, бо наш католицький обряд прибрав із бігом часу притаманні нам українські риси і значно різнився від інших католицьких обрядів, що вийшли з Візантії. Той обряд став власністю живого народу, бо Українська Католицька Церква стала нашою національною Церквою, яка сотні літ формувала свої особливості з власними звичаями і традиціями.

Ніде правди діти, що в перфідному пляні польських шовіністів, хоч великих католиків, було за посередництва Берестейської Унії спольщити нас. Але чоловік стріляє, а Бог кулі носить. Це їм не вдалося, бо наша Церква, прийнявши Унію, стала на західноукраїнських землях заборолом українства і врятувала наш народ від латинщення. Це стверджують наші визначні історики Дмитро Дорошенко й Максим Славінський, хоч обидва православні. Нічого дивного, що для поляків була наша Католицька Церква завжди сіллю в очах і вони її переслідували не менше, ніж православні москалі. У ненависті до українців, хоч католиків, поляки на Лемківщині підтримували православ'я і помагали до його поширення, бо були переконані, що хто тримається Української Католицької Церкви, той є завзятим українцем під національним і релігійним оглядом. Ми були свідками сумних митарств і надуживань з боку польського населення взагалі, а польських ксьондзів зокрема. Перетягали на латинський обряд наших людей, хрестили самовільно наших дітей у латинському обряді, домагалися зміни метрики, як українець хотів дістати навіть підрядну посаду. Чимало наших священиків було покараних грошовою карою або й в'язницею за так зване фальшування метрик, а те „фальшування” полягало в тому, що, пишучи метрики по-латинськи, наші священики в українських прізвищах — зберігали суфікси -ський, -цький, -ів тощо.

Також Москва вживала всіх засобів, щоб наш обряд нищити. Москалям удалося дістатися до катедр Григоріянського і Східного Інституту в Римі й там вони людям втовмачували в голови, що не тільки українського, але навіть „рутенського” обряду нема, що є лише „візантійський” чи „слов'янський” обряд. Між іншим, так говорив у Римі Королевський, який використовував довір'я митр. А. Шептицького та його субвенцію, і ніби боронячи „східних” обрядів шкодив українцям. Москва під різними формами закидала нашій Католицькій Церкві „златинщення”, отже, мовляч, треба її „відлатинчити”, „очистити”. Чимало наших людей були, чи ще є далі тої думки що „очищення обряду” причиниться до скорішого об'єднання наших обидвох Церков, до навернення православних до Католицької Церкви. Але практика

й щоденне життя показали, що православні українці не трактують поважно того „очищення”: вони кажуть, що це підступна „пастка” на них і що вони не такі наївні, щоб не здати собі з цього справи. У справі об'єднання не йдеться про обряд, а про підставові догми, про примат папи та інші правди віри. Свідомством того є хочби факт, що на вакаційних оселях католики льояльно беруть участь у православних молебнях, а з православних на католицькі богослуження приходять тільки одиниці.

Ще більш вороже ставляться до українського католицького обряду московські більшовики: вони взагалі зліквідували нашу Католицьку Церкву, загнали її в катакомби й сьогодні під советським режимом Українська Католицька Церква переживає часи безприкладної неволі.

(Закінчення в наступному числі)

40 - ЛІТТЯ
ТЕРНИСТОГО ШЛЯХУ
УКЦЕРКВИ

40th ANNIVERSARY
of the Imprisonment
of the
Ukrainian Catholic Hierarchy
by the Soviet Russian Regime
1945 — April 11th — 1985

Stampati

DR. ROMAN P. SMYK
190 N. BROADWAY
COAL CITY, ILL.
60416

Першоднівка пропам'ятної коверти для відмічення 40-ліття арешту, засуду та заслання Ієрархії Помісної Української Католицької Церкви. Першоднівка вийшла з римського поштового уряду з багатомовним штемплем базилики св. Петра, що має бути підкресленням факту, скільки наша Церква витерпіла за свою стійкість при Вселенській Церкві. Коверта і першоднівка появились заходами референта Патріяршого Фонду парафії Святих Володимира і Ольги в Чикаго.

Вплати до 24 травня 1985

Розбудова парафії

100.00 Колумбія Пікчерс	73.00 Відвідувачі
60.00 Лозинський Г	50.00 Сениці ПМ
25.00 Кожушко С; Комідчаки МА	20.00 Свистун С;
Сосенки РГ	15.00 Кузьмик Г
10.00 Баб'як Б; Боднаруки ІЛ; Мартини КС; Музика В	

Ремонт

10.00 Бровари ЕА

Семінарійний Фонд

100.00 Стебельські МП (в 1-шу річницю смерті доньки Ольги Вишинської)	20.00 Кожушко С
---	-----------------

Патріярший Фонд
20.00 Кожушко С

1000-ліття Хрещення
25.00 Сениці ПМ

На потреби Сестер св. Анни у Бразилії

Наступні особи подарували свої виграші в Дні Матері:
20.00: Оришук Х; по 10.00: Лехнюк О, Синенька Л, Матвійшин П, Краляк С, Рачкевич Д, Лис К, Тарасенко К; Тельвак Т; Томашевська М — разом110.00
Гринів І10.00

Квіти для Божої Матері

50.00 Козицькі РМ 30.00 Андрійчак М; Стахнів С
25.00 Яхторович Р 11.00 Грод К 10.00 Бубнів О
(на пам. Мами); Лакатор А; Титус А; Шеремета Л

Інші, вже зложені пожертви будуть надруковані в наст. ч.

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ СОБОР СВЯТИХ ВОЛОДИМИРА І ОЛЬГИ В ЧІКАГО

ДУШПАСТИРІ:

о. митрат Маріян Бутринський
2245 W. Superior Street, Chicago, Illinois 60612
Тел. 666-6051

о. Петро Галадза
2245 W. Superior Street, Chicago, Illinois 60612
Тел. 942-0320

о. Мирон Панчук
2305 W. Superior Street, Chicago, Illinois 60612
Тел. 278-3348

диякон Микола Оришук
5128 S. Long Avenue, Chicago, Illinois 60638
Тел. 767-6479

диякон Андрій Онуферко
2326 W. Superior Street, Chicago, Illinois 60612
Тел. 772-9775

ПАРАФІЯЛЬНИЙ УРЯД:

Saints Volodymyr and Olha Ukrainian Catholic Church
2245 W. Superior Street, Chicago, Illinois 60612
Тел. 829-5209

Парафіяльний Уряд відкритий
понеділок до п'ятниці — від год. 9 ранку до 5 по пол.
в суботу — 9:00 до 2:00 по полудні
і в неділю — 9:30 до 1:00 по пол.

У парафіяльному Уряді можна полагодити
справи реєстрації, вплати на різні потреби й ін.

С в я т і Л і т у р г і ї

в неділі — 8:30, 10:00 і 11:45 перед полуднем
у свята — 8:00 і 10:00 ранку та 7:00 вечора
в будні — 7:30 вранці

в суботи та в навічєр'я свят — Вечірна о 6:00 веч.
в неділі — Утрєня о годині 7:30 вранці

СОБОР СВЯТИХ ВОЛОДИМИРА І ОЛЬГИ

739 N. Oakley Blvd., Chicago, Illinois 60612
Телефон до аудиторії: 486-9263

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ОСЕРЕДОК:

2255 W. Chicago Ave., Chicago, Ill. 60622 Tel. 252-9366

СЕСТРИЦТВО ПОКРОВА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ
2247 W. Chicago Ave., Chicago, Ill. 60622 Tel. 829-5209

БРАТСТВО СВ. АНДРЕЯ ПЕРВОЗВАННОГО

2247 W. Chicago Ave., Chicago, Ill. 60622 Tel. 235-9007
Видавництво „СТАВРОПІГІЯ” — Книгарня і друкарня
2226 W. Chicago Ave., Chicago, Ill. 60622 Tel. 276-0774

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ ДВОТИЖНЕВИК „ЦЕРКОВНИЙ ВІСНИК”

Видає парафія св. Володимира і Ольги в Чикаго
Редарге Колегія

Адміністрація — Братство св. Андрея Первозванного
Передплата „Ц. В.” \$ 7.00 річно. Одно число — 35 ц.
Адреса:

СЕРКОВНУЙ ВІСНИК — CHURCH HERALD

2245 W. Superior Street, Chicago, Illinois 60612
Phone: 829-5209

Склад і друк — Українська Друкарня СТАВРОПІГІЯ

Printed by STAUROPEGION - Ukrainian Printing Co.
2226 W. Chicago Ave. Chicago, IL 60622

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ (кожного ранку о годині 7:30)

на Тиждень від 3 до 8 червня

Понеділок СВЯТОГО ДУХА 3 червня

Св. Літургії о год. 8, 10 і 7 вечір

Вівторок, 4 червня

Род. Надзівєвичів за бл. п. Елексу (у 4 річн.) (П)

М. Барцаба за бл. п. Івана (П)

Род. Гринькових за бл. п. Василя (у 40 день) (П)

Середа, 5 червня

Я. і А. Михайловичів за бл. п. о. Григорія і о. Романа

Музиків (П)

С. Бук за бл. п. о. Володимира, Олену і Володимира (П)

Род. Фаріонів за бл. п. Марію і Богдана Ганущаків (П)

Четвер, 6 червня

М. Купчак за бл. п. Лобомира (у 17 річн.) (П)

А. Федоренко за бл. п. Івана

І. Городиловська за бл. п. Олену Бурко (у 40 день) (П)

П'ятниця, 7 червня

Г. Шкода за бл. п. Анну (П)

М. Ярмола за бл. п. Пелагію Оверко (П)

С. Джулинська за здоров'я Стефанії Свистун

9.00 Т. О. Боднарів в наміренні молодят Христини і Ярослава

Субота, 8 червня

Род. Сенчишаків за померлих з род.

А. Тирян за бл. п. Адама (у 4 річн.) (П)

О. Лебедович і О. Гумницька за бл. п. о. Адама, Юлію,

Володимира й Ірину (П)

на Тиждень від 10 до 15 червня

Понеділок, 10 червня

Л. К. за бл. п. Здиславу

Д-р О. Фільварків за бл. п. Романа

Вівторок, 11 червня

Н. Н. Кузичів за бл. п. Йосифа і Йосифу (П)

П. Хом'як за бл. п. Анну і Михайла Назарчуків (П)

М. Паславська за бл. п. Олену Бурко (П)

Середа, 12 червня

А. П. Т. Криль за бл. п. Осипа Тягнибока (П)

Д-р А. Гаєцький за бл. п. Теодозія (П)

Д-р А. Гаєцький за бл. п. Ірину (П)

Четвер, 13 червня

Б. Баб'як за бл. п. Богдана (П)

Братство св. Андрея за бл. п. Миколу Волицького

А. Малейка за бл. п. Олексу Головатого

П'ятниця, 14 червня

І. Федорович за бл. п. Теодора (П)

В. Миська за бл. п. Євгенію

9.00 В. О. Кіналі в наміренні молодят Ліди і Романа

Субота, 15 червня

О. Крихтяк за бл. п. Гната, Анну і Володимира (П)

О. Панчишин за бл. п. Іллу, Анну, Стефанію і Михайла (П)

М. Вислоцька за бл. п. Григорія, Катерину і Володимира (П)

На Служби Божі за бл. п. Галину Бурко зложили:

Лішинські ІІ; Фрис Павлина; Лепаки КМ; Крук В; Шаруни
ОІ; Менцінські ІІ; Церковняк М; Стахнів С; Джулинська
С; Косарчин М; Хавули ВМ; Паславська М; Боднарів ТО;
Рибаки ІМ; д-р Горчинські АІ; Німилевич Я; д-р Мацюра-
ки АМ; Сагула М; Сагула А; Дзвіник П; Саплива Т; Лешу-
ки ММ; Гандзюки ДГ; Михальцевич А; Ренц КА; Качкено-
вичі МО; д-р Іванців М; Шугани СС.

КАЛЕНДАРЕЦЬ ІМПРЕЗ

9 червня — Річний Попис-Концерт

Української Школи Балету при парафії
св. Володимира і Ольги

16 червня — День Батька

28 липня — Храмівий празник